

SATURS

Vienpadsmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb Divpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	1
<i>Lasījums (Lk 18:9–14)</i>	
Pirmdiena pēc 11. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	3
<i>Lasījums (1Jņ 2:15–29)</i>	
Otrdiena pēc 11. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	6
<i>Lasījums (1Jņ 3:1–12)</i>	
Trešdiena pēc 11. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	8
<i>Lasījums (1Jņ 3:13–24)</i>	
Ceturtdiena pēc 11. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . .	11
<i>Lasījums (1Jņ 4:1–12)</i>	
Piektdiena pēc 11. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	13
<i>Lasījums (1Jņ 4:13–5:3)</i>	
Sestdiena pēc 11. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	15
<i>Lasījums (1Jņ 5:4–21)</i>	
Divpadsmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb Trīspadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	18
<i>Lasījums (Mk 7:31–37)</i>	
Pirmdiena pēc 12. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	21
<i>Lasījums (Lk 14:1–11)</i>	
Otrdiena pēc 12. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	23
<i>Lasījums (Apd 15:1–21)</i>	
Trešdiena pēc 12. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	26
<i>Lasījums (Apd 15:22–41)</i>	
Ceturtdiena pēc 12. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . .	29
<i>Lasījums (Apd 16:1–22)</i>	

Piektdiena pēc 12. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	32
<i>Lasījums (Apd 16:23–40)</i>	
Sestdienā pēc 12. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	36
<i>Lasījums (Rm 12:1–8)</i>	
Trīspadsmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb Četrpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	38
<i>Lasījums (Lk 10:23–37)</i>	
Pirmdiena pēc 13. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	41
<i>Lasījums (Rm 12:9–21)</i>	
Otrdienā pēc 13. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	43
<i>Lasījums (Rm 13:8–14)</i>	
Trešdienā pēc 13. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	45
<i>Lasījums (Rm 14:1–12)</i>	
Ceturtdiena pēc 13. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	47
<i>Lasījums (Rm 14:13–23)</i>	
Piektdiena pēc 13. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	50
<i>Lasījums (Rm 15:1–13)</i>	
Sestdienā pēc 13. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	52
<i>Lasījums (Rm 16:1–16)</i>	
Četrpadsmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb Piecpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem.	55
<i>Lasījums (Jņ 17:18–23)</i>	
Pirmdiena pēc 14. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	57
<i>Lasījums (Ef 2:11–22)</i>	
Otrdienā pēc 14. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	59
<i>Lasījums (Ef 3:1–21)</i>	
Trešdienā pēc 14. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	62
<i>Lasījums (Ef 4:1–16)</i>	
Ceturtdiena pēc 14. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	64
<i>Lasījums (Ef 4:17–5:2)</i>	
Piektdiena pēc 14. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	67
<i>Lasījums (Ef 5:3–21)</i>	
Sestdienā pēc 14. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	70
<i>Lasījums (Ef 6:10–23)</i>	

Piecpadsmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb sešpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	72
<i>Lasījums (Mt 6:24–34)</i>	
Pirmdiena pēc 15. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	75
<i>Lasījums (Mt 7:21–29)</i>	
Otrdiena pēc 15. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	77
<i>Lasījums (Māc 2:1–16)</i>	
Trešdiena pēc 15. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	80
<i>Lasījums (Māc 2:17–26)</i>	
Ceturtdiena pēc 15. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	82
<i>Lasījums (5Moz 8:7–20)</i>	
Piektdiena pēc 15. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	85
<i>Lasījums (Hoz 2:3–17)</i>	
Sestdiena pēc 15. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	88
<i>Lasījums (Am 8:1–8)</i>	
Sešpadsmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb septiņpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	91
<i>Lasījums (Lk 7:11–17)</i>	
Pirmdiena pēc 16. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	93
<i>Lasījums (Mt 9:18–26)</i>	
Otrdiena pēc 16. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	95
<i>Lasījums (Flp 1:20–30)</i>	
Trešdiena pēc 16. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	97
<i>Lasījums (Flp 2:1–18)</i>	
Ceturtdiena pēc 16. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	99
<i>Lasījums (Flp 3:1–11)</i>	
Piektdiena pēc 16. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	102
<i>Lasījums (Flp 3:12–21)</i>	
Sestdiena pēc 16. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	105
<i>Lasījums (Flp 4:1–23)</i>	
Septiņpadsmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb astoņpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	108
<i>Lasījums (Lk 16:19–31)</i>	
Pirmdiena pēc 17. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	110
<i>Lasījums (Lk 12:13–21)</i>	

Otrdiena pēc 17. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	113
<i>Lasījums (Lk 16:1–8)</i>	
Trešdiena pēc 17. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	115
<i>Lasījums (Jk 1:16–27)</i>	
Ceturtdiena pēc 17. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	117
<i>Lasījums (Jk 2:14–26)</i>	
Piektdiena pēc 17. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	119
<i>Lasījums (Apd 17:1–17)</i>	
Sestdiena pēc 17. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	122
<i>Lasījums (Apd 17:18–34)</i>	
Astoņpadsmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb deviņpadsmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	125
<i>Lasījums (Mt 22:34–46)</i>	
Pirmdiena pēc 18. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	128
<i>Lasījums (Apd 18:1–17)</i>	
Otrdiena pēc 18. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	131
<i>Lasījums (Apd 18:18–28)</i>	
Trešdiena pēc 18. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	134
<i>Lasījums (Apd 19:1–20)</i>	
Ceturtdiena pēc 18. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	138
<i>Lasījums (Apd 19:21–40)</i>	
Piektdiena pēc 18. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	141
<i>Lasījums (Apd 20:1–21)</i>	
Sestdiena pēc 18. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	144
<i>Lasījums (Apd 20:22–38)</i>	
Deviņpadsmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb divdesmitā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	147
<i>Lasījums (Mk 2:1–12)</i>	
Pirmdiena pēc 19. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	149
<i>Lasījums (Lk 13:10–24)</i>	
Otrdiena pēc 19. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	152
<i>Lasījums (Lk 10:15–20)</i>	
Trešdiena pēc 19. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	154
<i>Lasījums (2Kor 4:1–15)</i>	

Ceturtdiena pēc 19. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	157
<i>Lasījums (2Kor 11:23–33)</i>	
Piektdiena pēc 19. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	160
<i>Lasījums (2Kor 12:1–10)</i>	
Sestdiena pēc 19. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem.	162
<i>Lasījums (Īj 1:1–22)</i>	
Divdesmitā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb divdesmit pirmā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	165
<i>Lasījums (Mt 19:1–9)</i>	
Pirmdiena pēc 20. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	169
<i>Lasījums (Mt 5:27–32)</i>	
Otrdiena pēc 20. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem.	171
<i>Lasījums (Ef 5:21–6:9)</i>	
Trešdiena pēc 20. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	174
<i>Lasījums (Lk 6:17–31)</i>	
Ceturtdiena pēc 20. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	177
<i>Lasījums (1Pēt 3:1–12)</i>	
Piektdiena pēc 20. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	179
<i>Lasījums (1Pēt 2:1–10)</i>	
Sestdiena pēc 20. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	184
<i>Lasījums (1Pēt 2:11–25)</i>	
Divdesmit pirmā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb divdesmit otrā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	187
<i>Lasījums (Mt 22:15–22)</i>	
Pirmdiena pēc 21. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	189
<i>Lasījums (Rm 13:1–7)</i>	
Otrdiena pēc 21. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem.	191
<i>Lasījums (Mt 12:15–21)</i>	
Trešdiena pēc 21. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	193
<i>Lasījums (Am 5:6–15)</i>	
Ceturtdiena pēc 21. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	196
<i>Lasījums (Jes 1:13–27)</i>	
Piektdiena pēc 21. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	199
<i>Lasījums (Apd 21:27–22:5)</i>	

Sestdiena pēc 21. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem.	202
<i>Lasījums (Apd 22:22–23:5)</i>	
Divdesmit otrā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb divdesmit trešā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	204
<i>Lasījums (Mt 22:1–14)</i>	
Pirmdiena pēc 22. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	207
<i>Lasījums (1Kor 11:17–34)</i>	
Otrdiena pēc 22. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem.	210
<i>Lasījums (Ebr 4:9–16)</i>	
Trešdiena pēc 22. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	212
<i>Lasījums (Ebr 9:24–10:7)</i>	
Ceturtdiena pēc 22. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	215
<i>Lasījums (Ebr 10:19–25)</i>	
Piektdiena pēc 22. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	217
<i>Lasījums (Ebr 10:26–39)</i>	
Sestdiena pēc 22. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	219
<i>Lasījums (Ebr 12:1–11)</i>	
Divdesmit trešā svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb divdesmit ceturta svētdiena pēc Vasarsvētkiem	222
<i>Lasījums (Mt 18:23–35)</i>	
Pirmdiena pēc 23. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	224
<i>Lasījums (Lk 17:1–10)</i>	
Otrdiena pēc 23. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem.	226
<i>Lasījums (1Pēt 3:8–17)</i>	
Trešdiena pēc 23. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	229
<i>Lasījums (1Pēt 3:18–4:6)</i>	
Ceturtdiena pēc 23. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	231
<i>Lasījums (1Pēt 4:7–19)</i>	
Piektdiena pēc 23. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	233
<i>Lasījums (1Pēt 5:1–14)</i>	
Sestdiena pēc 23. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem	235
<i>Lasījums (2L 19:4–11)</i>	
Divdesmit ceturta svētdiena pēc Trīsvienības svētkiem jeb divdesmit piektā svētdiena pēc Vasarsvētkiem	238
<i>Lasījums (Mt 24:15–28)</i>	

Pirmdiena pēc 24. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	240
<i>Lasījums (2Tēs 2:1–12)</i>	
Otrdiena pēc 24. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem. . .	243
<i>Lasījums (Atkl 8:1–13)</i>	
Trešdiena pēc 24. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	245
<i>Lasījums (Atkl 11:15–12:6)</i>	
Ceturtdiena pēc 24. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	248
<i>Lasījums (Atkl 12:7–17)</i>	
Piektdiena pēc 24. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	250
<i>Lasījums (Atkl 13:1–18)</i>	
Sestdiena pēc 24. svētdienas pēc Trīsvienības svētkiem . . .	253
<i>Lasījums (Atkl 15:1–8)</i>	
Svētdiena pirms Mūžības svētdienas	255
<i>Lasījums (Mt 25:1–13)</i>	
Pirmdiena pirms Mūžības svētdienas	258
<i>Lasījums (1Tēs 5:1–10)</i>	
Otrdiena pirms Mūžības svētdienas	260
<i>Lasījums (2Pēt 3:8–18)</i>	
Trešdiena pirms Mūžības svētdienas	262
<i>Lasījums (Mt 24:1–14)</i>	
Ceturtdiena pirms Mūžības svētdienas	264
<i>Lasījums (Mt 24:29–36)</i>	
Piektdiena pirms Mūžības svētdienas	267
<i>Lasījums (Mt 24:37–51)</i>	
Sestdiena pirms Mūžības svētdienas	269
<i>Lasījums (Mt 25:14–30)</i>	
Mūžības svētdiena jeb Mirušo piemiņas diena.	271
<i>Lasījums (Mt 25:31–46)</i>	
Pirmdiena pēc Mūžības svētdienas	274
<i>Lasījums (Atkl 18:1–10)</i>	
Otrdiena pēc Mūžības svētdienas	277
<i>Lasījums (Atkl 19:5–16)</i>	
Trešdiena pēc Mūžības svētdienas	279
<i>Lasījums (Atkl 20:11–21:8)</i>	

Ceturtdiena pēc Mūžības svētdienas	282
<i>Lasījums (Atkl 21:9–27)</i>	
Piektdiena pēc Mūžības svētdienas	284
<i>Lasījums (Atkl 22:1–15)</i>	
Sestdiena pēc Mūžības svētdienas	286
<i>Lasījums (Atkl 22:16–21)</i>	
Ziemsvētku vakars jeb Kristus piedzimšanas svētvakars . . .	288
<i>Lasījums (Jes 9:1–6)</i>	
Pirmie Ziemsvētki jeb Kristus piedzimšanas svētki	291
<i>Lasījums (Lk 2:1–20)</i>	
Otrie Ziemsvētki	294
<i>Lasījums (Mt 23:34–39)</i>	
Jēzus vārda došanas diena jeb Jaungada diena	296
Zvaigznes diena jeb Epifānija	299
<i>Lasījums (Mt 2:1–12)</i>	
Sv. Simeona diena jeb Sveču diena (2. februāris)	301
<i>Lasījums (Lk 2:22–32)</i>	
Marijas pasludināšanas diena (25. marts)	303
<i>Lasījums (Lk 1:26–38)</i>	
Jāņa Kristītāja dzimšanas diena (24. jūnijs)	306
<i>Lasījums (Lk 1:57–80)</i>	
Erceņģeļa Mihaēla un visu eņģeļu diena (29. septembris). .	309
<i>Lasījums (Mt 18:1–10)</i>	
Pateicības diena.	311
<i>Lasījums (Lk 17:11–19)</i>	
Pirmdiena pēc Pateicības dienas	314
<i>Lasījums (2Kor 1:1–11)</i>	
Otrdiena pēc Pateicības dienas	316
<i>Lasījums (2Kor 3:1–18)</i>	
Trešdiena pēc Pateicības dienas	319
<i>Lasījums (2Kor 4:16–5:10)</i>	
Ceturtdiena pēc Pateicības dienas	321
<i>Lasījums (2Kor 5:14–6:2)</i>	
Piektdiena pēc Pateicības dienas.	324
<i>Lasījums (2Kor 9:1–15)</i>	

Sestdiena pēc Pateicības dienas	327
<i>Lasījums (Ps 103:1–13)</i>	
Visu svēto diena.	330
<i>Lasījums (Mt 5:1–12)</i>	
Svētdiena pēc Visu svēto dienas	332
<i>Lasījums (Lk 12:4–7)</i>	
Pirmdiena pēc svētdienas pēc Visu svēto dienas	335
<i>Lasījums (Lk 20:27–40)</i>	
Otrdiena pēc svētdienas pēc Visu svēto dienas.	338
<i>Lasījums (Jes 14:12–17)</i>	
Trešdiena pēc svētdienas pēc Visu svēto dienas	340
<i>Lasījums (Kol 1:13–23)</i>	
Ceturtdiena pēc svētdienas pēc Visu svēto dienas	342
<i>Lasījums (Kol 2:6–15)</i>	
Piektdiena pēc svētdienas pēc Visu svēto dienas	344
<i>Lasījums (Atkl 7:9–17)</i>	
Sestdiena pēc svētdienas pēc Visu svēto dienas	346
<i>Lasījums (1Tes 4:13–18)</i>	
Svēto Rakstu rādītājs	349

**VIENPADSMITĀ SVĒTDIENA PĒC TRĪSVIENĪBAS SVĒTKIEM
JEB DIVPADSMITĀ SVĒTDIENA PĒC VASARSVĒTKIEM**

Lasījums (Lk 18:9–14)

Un dažiem, kas sevi uzskatīja par taisniem, bet pārējos nicināja, viņš stāstīja šādu līdzību: “Divi cilvēki ienāca templī Dievu lūgt, viens bija farizejs un otrs – muitnieks. Farizejs, nostājies savrup, lūdza tā: Dievs, es tev pateicos, ka neesmu kā pārējie cilvēki – laupītāji, ļaundari, laulības apgānītāji vai arī kā šis te muitnieks; es gavēju divreiz nedēļā un dodu desmito tiesu no visa, ko iegūstu. Bet muitnieks, attālāk stāvēdams, neuzdrošinājās pat acis pacelt uz debesīm, bet, sitot sev pie krūtīm, sacīja: Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs! Es jums saku: šis nogāja savās mājās attaisnots, bet tas otrs ne, jo katrs, kas pats sevi paaugstina, tiks pazemināts, bet, kas sevi pazemina, tiks paaugstināts.”

*“Un dažiem, kas sevi uzskatīja par taisniem, bet pārējos nicināja [..]”
(Lk 18:9)*

Šādi cilvēki nav retums. Un viņi nav vieni paši, uzskatīdami, ka ir pareizā veida cilvēki. Bieži vien atrodas vesela grupa vai partija, varbūt nācija vai rase, kas tiem piebalso. Viņos velns sagroza kaut ko labu, ko Dievs ir ielicis cilvēku dabā: taisnīguma izjūtu, pienākuma apziņu, atbildību sabiedrības priekšā, gribu izpildīt savu pienākumu. Tas, ar ko viņi nodarbojas, lielākajā daļā gadījumu *ir* taisnīgi un pareizi. Tas, ko viņi atzīst par nederīgu un no kā novēršas, bieži arī *ir* kaitīgs un apkaunojošs. Tomēr tas viss noiet pavisam greizi.

Šai paštaisnībai var būt politiska nokrāsa. Par pareiziem uzskatāmi tie, kas pieder mūsu partijai, mūsu ideoloģijai. Pārējie ir savtīgi, nevērīgi, varaskāri, labākajā gadījumā apmāti. Paštaisnība var būt arī nacionāla. Tiem citiem nav tādas pašas kultūras, nav tādas pašas strādātgrības, nav tādas pašas saprašanas par kārtību, nav tādas pašas taisnīgas sabiedriskās iekārtas, kāda ir mums.

Bet Jēzus mums šodien izklāsta to, ka paštaisnība spēj būt dievbijīga. Un tad tā spēj būt īpaši ļaunprātīga. Tā var būt tik dziļi iesakņojusies, ka mēs to neatklājam pat tad, kad Jēzus mūsu priekšā noliek farizeju templi. Mēs esam raduši farizejus novietot otrā pusē – starp neliešiem un blēžiem savā dzīvē. Un mēs paši, protams, neesam daļa no tiem.

Kā dievbijīgs farizejs izskatītos mūsdienās? Viņš būtu baznīcisks, respektabls, pieklājīgs un vispārēji ieredzēts. Viņš turētos pie tiesas un kārtības, nomaksātu savus nodokļus, ievērotu ceļu satiksmes noteikumus un spētu priekšzīmīgi veikt savus darba pienākumus. Viņš piekristu tam, ka visā visumā ir grēcinieks, taču viņš labi apzinātos to, ka nav *tāds* grēcinieks kā visi tie bezatbildīgie, nemazgājušies un nonarkojušies indivīdi, kuru patlaban ir tik daudz un kurus policijai saskaņā ar viņa neapstrīdamo viedokli vajadzētu nedaudz labāk uzraudzīt. Viņš varbūt arī pateiktos Dievam par to, ka nav tāds kā atsevišķi režīmi un to piekritēji kādās jaunattīstības vai varbūt totalitārās valstīs.

Atspoguļojums var mainīties. Vislabāk cilvēks to ierauga spogulī. Jo mūsos visos ir vecais cilvēks, kurš vienmēr tiecas uzskatīt sevi par kaut cik taisnīgu un kuram ir pamatots iemesls nicināt citus. Ir noderīgi ieraudzīt šo sevis pašu spoguļattēlu. Tas var mums palīdzēt sacīt tikpat vaļsirdīgi kā muitniekam: “Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!”

Kungs, šeit es stāvu un varu vien sist sev pie krūtīm un atzīt, ka esmu tas vīrs, kurš tik daudz reižu sevi uzskatījis par labāku esam nekā dažus citus. Kungs, es taču apzinu, ka man tev ir jāpateicas par tavu

labdarību. Es zinu, kas ar mani varētu būt noticis, ja vien tava žēlastība nebūtu mani nesusi. Tā ir bezgalīga laime, ka drikstu būt klāt tavā Baznīcā un tavā valstībā un ka drikstu dzīvot kā kristietis un ne pasaulīgā veidā. Palīdzi man pateikties par to visu un būt priecīgam un laimīgam par to, ne mirkli nenicinot un neraugoties no augšas uz tiem, kuri nav saņēmuši tādu pašu prieku. Arī ne tad, kad tie nicina un raugās no augšas uz mani. Dari mani par savu pateicīgo un priecīgo bērnu. "Dievs, esi man grēciniekam žēlīgs!" Āmen.

PIRMDIENA PĒC 11. SVĒTDIENAS PĒC TRĪSVIENĪBAS SVĒTKIEM

Lasījums (1Jņ 2:15-29)

Nemīliet pasauli, nedz to, kas pasaulē! Ja kas pasauli mīl, tajā nav Tēva mīlestības. Jo viss, kas ir pasaulē – miesas kārība, acu kārība un dzīves lepnība –, tas nav no Tēva, bet ir no pasaules. Un pasaule paiet un viņas kārība, bet, kas dara Dieva gribu, paliek mūžīgi.

Bērniņi, ir pēdējā stunda, un jūs esat dzirdējuši, ka nāk antikrists; jau tagad ir cēlušies daudzi antikristi – no tā mēs zinām, ka ir pēdējā stunda. Viņi izgāja no mums, bet nebija mūsējie, ja tie būtu bijuši mūsējie – tie pie mums būtu palikuši, bet viņi ir izgājuši, lai atklātos, ka tie visi nav mūsējie. Bet jums ir svaids jūms no Svētā, un jūs visi to zināt. Ne tādēļ es jums esmu rakstījis, ka jūs nezināt patiesību, bet tādēļ, ka jūs to zināt – nekādi meli nav no patiesības. Kas ir melis, ja ne tas, kas noliedz, ka Jēzus ir Kristus? Tas ir antikrists, kas noliedz Tēvu un Dēlu. Katram, kas noliedz Dēlu, nav arī Tēva; kas apliecina Dēlu, tam ir arī Tēvs. Ko jūs no iesākuma esat dzirdējuši, lai paliek jūsos. Ja jūsos paliks tas, ko esat dzirdējuši no iesākuma, tad arī jūs paliksīt Dēlā un Tēvā. Šis ir tas apsolījums, ko viņš mums ir solījis – mūžīgā dzīvība. To es jums esmu rakstījis par tiem, kas jūs maldina. Un lai jūsos paliek tas svaids jūms, ko jūs no viņa esat saņēmuši, un

jums nevajag, ka jūs kāds mācītu; bet, kā viņa svaidījums jums māca visu – un ir patiens un nav meli – un kā viņš jūs ir mācījis, tā palieciet viņā! Tā nu, bērniņi, palieciet viņā, lai, kad viņš parādīsies, mums būtu palāvība un lai, viņam atnākot, mēs netiktu viņa apkaunoti. Ja jūs zināt, ka viņš ir taisns, tad ziniet, ka arī katrs, kas dara taisnību, ir piedzimis no viņa.

“Jo viss, kas ir pasaulē – miesas kārība, acu kārība un dzīves lepnība –, tas nav no Tēva, bet ir no pasaules.” (1Jņ 2:16)

Ar vārdu “pasaule” Jānis šeit domā – tāpat kā nereti citviet – ne jau Dieva radīto pasauli. Dieva radība ir laba. Dieva bērni par to drīkst priecāties. Taču “pasaule” šeit lietota tādā nozīmē kā atkritusī, no Dieva novērsusies un nepakļāvīgā pasaule. Tā atrodas it visur labajā, Dieva radītajā pasaulē. Jānis šeit apraksta to, kas ir “no pasaules” un, citiem vārdiem sakot, ir kaut kas ļauns.

Vispirms viņš min juteklisku kārību ar burtisku tulkojumu “miesas kārība”. Miesa ir tas pats, kas vecais cilvēks, proti, ļaunā, pašlepnā, savtīgā pašgriba. Citiem vārdiem sakot, viss, ko tā iekāro un vēlas, pieder šīs pasaules valstībai. Tie var būt panākumi vai nauda, bauda vai uzslava. Vienmēr tas ir kaut kas, ko es vēlos iegūt savam labumam, neesot klāt Dievam, tālab ka to vēlos, nevis tālab ka to saņemu no Dieva, lai to lietotu kā viņa namturis.

Pēc tam Jānis runā par skatiena kārību ar burtisku tulkojumu “acu kārība”. Tas ir izteiksmīgs atspoguļojums. Var teju pamanīt, kā ieplešas acis, ieraugot ko tādu, ko cilvēks katrā ziņā grib iegūt savā rīcībā. Mūsos ir sava veida “mantkārība”, vēlme iegūt savā rīcībā, vēlme drīkstēt kaut ko saukt par *savu*, tālu pārsniedzot to, kas mums patiešām ir nepieciešams un kas mums nāk par labu.

Tam cieši seko ēna: skaudība. Tas pieder vecā cilvēka dabai – apskaut citus attiecībā uz to, kas tiem pieder, un mērit sevis paša laimi nevis saskaņā ar to, kas mums pieder un par ko mēs varam priecāties, bet gan saskaņā ar to, kas mums nepieder, taču ko redzam pie citiem.

Un, kad kaut kas ir mūsu rīcībā, pilnīgi dabiski seko trešais, ko Jānis šeit piemin: “dzīves lepnība”, balstoties uz to, kas mums pieder. Mēs sevi vērtējam saskaņā ar to, kas mums pieder, varbūt kādreiz krasāk saskaņā ar to, cik daudz mums pieder algas vai kapitāla izteiksmē, varbūt nedaudz izsmalcinātāk – saskaņā ar visu brīnumskaisto un vērtīgo, ko esam sev iekrājuši.

Šī kārība un lepnība “nav no Tēva, bet ir no pasaules”. Ja tā ir mana lielā mīlestība, ar ko ir nodarbinātas manas domas un ko patiešām vēlos, ko baidos zaudēt un ko esmu priecīgs iegūt vairāk, tad Tēva mīlestības nav manī. *Kaut kas* no tā ir ikvienā cilvēkā, tāpēc ka mums visiem ir miesa – vecais cilvēks mūsos, lai kurp mēs arī ietu. Jautājums ir par to, vai mēs ļaujam vecajam cilvēkam valdīt vai arī to aizvedam pie Kristus un sakām: “[..] esi man grēciniekam žēlīgs!”

Kungs, palīdzi man priecāties par visām tavām labajām dāvanām, neklūstot augstprātīgam ne par vienu no tām. Palīdzi man tās pieņemt ar prieku un tās atkal atstāt, nejūtot nedz skumjas, nedz ilgas, kad tu tā vēlies. Palīdzi man būt labam namturim, kurš apzinās, ka viss pieder tev un nekas nav mans. Palīdzi man būt tikpat priecīgam par citu laimi kā pašam par savējo. Es tev pateicos no visas savas sirds par to labo, ko tu esi līcis manās rokās. Svētī manas rokas, lai tās ap to nenoslēdzas, to cieši satverot, bet gan atveras, to lietojot par svētību un labprāt ļaujot tev to paņemt, kad tu vēlies to pasniegt kādam citam. Āmen.

OTRDIENA PĒC 11. SVĒTDIENAS PĒC TRĪSVIENĪBAS SVĒTKIEM

Lasījums (1Jņ 3:1-12)

Redziet, cik lielu mīlestību Tēvs mums ir dāvējis, ka tiekam saukti Dieva bērni un tādi arī esam. Pasaule mūs neatzīst, tādēļ ka tā nav atzinusi viņu. Mīļotie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Zinām, ka tad, kad tas atklāsies, mēs būsim līdzīgi viņam, mēs redzēsim viņu tādu, kāds viņš ir. Bet katrs, kam ir šī cerība uz viņu, šķīsta sevi, tāpat kā viņš ir šķīsts. Katrs, kas grēko, pārkāpj likumu, jo grēks ir nelikumība. Un jūs zināt, ka viņš parādījās, lai paņemtu prom grēkus, un viņā nav grēka. Ikviens, kas paliek viņā, negrēko, bet, kas grēko, nav viņu nedz redzējis, nedz pazinis. Bērniņi, lai neviens jūs nemaldina: kas dara taisnību, ir taisns, tāpat kā viņš ir taisns. Kas dara grēku, ir no velna, jo velns grēko jau no paša sākuma, un Dieva Dēls tādēļ ir parādījies, lai izjauktu velna darbus. Ikviens, kas dzimis no Dieva, nedara grēku, jo Dieva sēkla paliek viņā; un viņš nevar grēkot, jo ir no Dieva dzimis. Tā top redzami Dieva bērni un velna bērni – katrs, kas nedara taisnību, nav no Dieva; tāpat arī tas, kas nemīl savu brāli.

Jo šī ir tā vēsts, ko jūs esat dzirdējuši no iesākuma – lai mēs mīlam cits citu. Ne tā kā Kains, kas bija no ļaunā un nokāva savu brāli. Un kādēļ viņš to nokāva? Tādēļ, ka viņa darbi bija ļauni, bet viņa brāļa darbi – taisni.

“Ikviens, kas dzimis no Dieva, nedara grēku [..]” (1Jņ 3:9)

Jānis pirms īsa brīža tika teicis, ka, ja mēs “sakām, ka mums nav grēka, tad [..] patiesības nav mūsos”. Šeit viņš pasaka: “Ikviens, kas dzimis no Dieva, nedara grēku [..] un viņš nevar grēkot [..]” Kā tas savstarpēji saskan?

Jānis šeit māca to pašu, ko Pāvils un visa Jaunā Derība. Arī kristietim ir grēks. Viņam taču paliek viņa vecais cilvēks. Viņš joprojām līdzī nes miesu, kas “nepakļaujas Dieva bauslibai, nedz arī to spēj”. Viņš ir spiests ar to nerimstoši cīnīties. Un, tā kā viņš nevar noliegt,

ka tā ir daļa no viņa paša, viņam ir pastāvīgi nepieciešama grēku piedošana.

Ir pavisam cita lieta *darīt* grēku – ar iepriekšēju nodomu, tišuprāt, neatzīstot, ka tas ir nepareizi. Šādi rīkojas vecais cilvēks. Ja tas drīkst valdīt, tad cilvēks nav kristietis. Kristietī līdzās vecajam cilvēkam ir jaunais cilvēks, kas ir “dzimis no Dieva”. Jaunais cilvēks – Kristus cilvēks – nevar grēkot. Tas ir Kristus pārņemts, daļa no viņa dzīvības, Gara vadīts. Citiem vārdiem sakot, kristietī pastāv divi spēki: miesa un Gars. Un “tie abi stāv viens otram pretī”, saka Pāvils (Gal 5:17).

Ja cilvēks ļauj miesai valdīt, tad viņš apslāpē Garu. Tai zarā, kas bija ticis uzpotēts Kristum, dzīvība mirst. Tad cilvēks atkrīt atpakaļ pasaulē, pār kuru valda velns. Viņš taču jau no iesākuma ir pretojies Dievam. Viņš dabū cauri darbus, kas ir pretēji Dieva gribai. Nopietni ir tas, ka varam būt velna garabērni tikpat lielā mērā, kā varam būt Dieva bērni, un ka mums jābūt vienam no diviem.

Tas, ka mēs drīkstam būt Dieva bērni, pamatojas uz Dieva mīlestību, saka Jānis. Tas ir kaut kas nepelnīts. Taču tas ir kaut kas īsts. Kristus dēļ mēs drīkstam tikt uzlūkoti kā Dieva bērni un tikt saukti par Dieva bērniem – un tādi faktiski arī esam. Proti, ja mums caur ticību ir daļa pie Kristus. Šeit mēs vēl dzīvojam ar grēku sevī. Bet mēs raugāmies uz lielo pārvēršanos. Vēl nav atklājies, kas būsīm tai dienā, taču tik daudz zinām, ka kļūsim līdzīgi viņam un drīkstēsīm pieņemt tādu veidolu, kādu nu ir pieņēmis viņš pēc savas augšāmcelšanās. Un tādējādi Jānis šeit piemetina kaut ko svarīgu: “Bet katrs, kam ir šī cerība uz viņu, šķīsta sevi, tāpat kā [Kristus] ir šķīsts.” Mēs taču esam kļuvuši par viņa locekļiem. Mēs piederam viņam. Viņš dzīvo mūsos. Kā gan mēs spētu rīkoties citādi?

Šis ir Evaņģēlijs. Mēs esam atpestīti žēlastībā, caur ticību, ne no darbiem, bet gan Kristus dēļ. Taču tas, kas ir atpestīts, ar prieku kalpo savam Kungam un no visas sirds vēlas, ka tas varētu viņam līdzināties.

Mans mīļais Kungs un Glābēj, atkal es dzirdu lielo patiesību par tavu žēlastību un atkal izjūtu kārdinājumu uzskatīt, ka to zinu un esmu to tik daudz reižu dzirdējis, tā ka nu to protu. Vai tas ir tādēļ, ka es to pieņemu vairāk ar prātu nekā ar sirdi? Kungs, aizskar manu sirdi, tā ka tavs Evaņģēlijs kļūst par manas sirds dārgumiem un par dzinēj-spēku manis paša dzīlēs. Tu esi apsolijs nākt pie tiem, kas tic, mājot mums līdzās un dzīvot mūsos. Ļauj tam notikt arī ar mani. Dod man pozitīvu nemieru, pārbaudot savus darbus, tā ka es tieku virzīts pie tevis. Dod man lielu drošību, raugoties uz tevi, tā ka zinu, kam ticu. Un dod man priecīgu un nevainojamu gatavību, skatoties uz saviem līdzcilvēkiem, tā ka tiem kalpoju ar prieku. Āmen.

TREŠDIENA PĒC 11. SVĒTDIENAS PĒC TRĪSVIENĪBAS SVĒTKIEM

Lasījums (1Jņ 3:13–24)

Nebrīnieties, brāļi, ka pasaule jūs ienīst. Mēs zinām, ka esam no nāves pārgājuši dzīvībā, tādēļ ka mēs mīlam brāļus, bet, kas nemīl, paliek nāvē. Ikviens, kas savu brāli nīst, ir slepkava, un jūs zināt, ka neviens slepkava nepatur sevī mūžīgo dzīvību. Mīlestību mēs esam iepazinusi no tā, ka viņš savu dzīvību par mums ir atdevis. Arī mums pienākas savu dzīvību atdot par brāļiem. Ja kādam šajā pasaulē ir pārticība un viņš redz savu brāli trūkumā un noslēdz tam savu sirdi, kā lai viņa paliek Dieva mīlestība? Bērniņi, nemīlēsim ar vārdiem un ar mēli, bet ar darbiem un patiesību! Un tā mēs zināsim, ka esam no patiesības: iedrošināsim viņa priekšā savu sirdi! Un, pat ja mūsu sirds mūs apsūdz, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds, un viņš zina visu. Mīļotie, ja jau mūs neapsūdz sirds, tad mums ir palāvība uz Dievu. Ja mēs ko lūdzam, tad saņemam no viņa, jo mēs turam viņa baušļus un darām to, kas viņam tīkams. Viņa bauslis ir, lai mēs ticam viņa Dēla Jēzus Kristus vārdā un mīlam viens otru, kā viņš mums ir

pavēlējis. Bet, kas viņa baušļus tur, tas paliek viņā un viņš tanī. No tā mēs zinām, ka viņš paliek mūsos, no Gara, ko viņš mums ir devis.

“Ja kādam šajā pasaulē ir pārticība un viņš redz savu brāli trūkumā un noslēdz tam savu sirdi, kā lai viņā paliek Dieva mīlestība?” (1Jņ 3:17)

Cilvēka sirds nevar vienlaikus būt atvērta pret Dievu, taču noslēgta pret savu tuvāko. Dieva valstības principi nosaka to, ka bez maksas tiek saņemts, lai bez maksas dotu. Nevar vienīgi pieņemt un pēc tam paturēt sev pašam. Tas ir spēkā gan attiecībā uz piedošanu, gan attiecībā uz šīs pasaules labumiem. Noslēgt savu sirdi pret tiem, kas cieš trūkumu, nenožīmē vienīgi atraidīt kādu, kam vajadzīga palīdzība. Tas var arī veidoties, pieverot acis netaisnību priekšā un ļaujot pasaulei turpināt savu ļauno gājumu, lai arī cilvēks būtu varējis kaut ko darīt, radot labākus apstākļus.

Jānis mūs brīdina no tā, ka mīlam “ar vārdiem un ar mēli”. Cilvēks to var darīt ar dievbijīgu runasveidu. Cilvēks to var arī darīt ar izteikumiem un rezolūcijām, kuras neko neuzliek par pienākumu un kuras lielākoties kļūst pilnīgi neefektīvas. Jānis lūdz mūs mīlēt “ar darbiem un patiesību”. Mīlestība pastāv *rīcībā*. Tā savas aprises iegūst tieši tajos sagatavotajos darbos, kurus Dievs noliek mums priekšā. Vienlaikus tā pastāv *patiesībā*: tā ir gan reālistiska un vaļširdīga, gan piezemēta un sirsnīga. Tā ir mīlestība pret manu *tuvāko*, pret cilvēkiem, ar kuriem es nonāku saskarē un kuru labā varu kaut ko izdarīt.

Dzīvodami šai mīlestībā, “mēs zināsim, ka esam no patiesības”, saka Jānis. Šis ir mokošs vārds visiem atmodinātajiem. Tas taču ir beidzamais, par ko spēj pārliecināties nemierīga sirdsapziņa: tas, ka man vajadzētu rīkoties patiesi un mīlestības pilni pret visiem citiem. Gluži pretēji – ikkatrai pamodinātai sirdsapziņai šai punktā pastāvīgi jāatsauc atmiņā savs vecais cilvēks, *nepaužot* mīlestību.

Un, ja cilvēks mēģina pats sevi pārliecināt, ka viņam attiecības ar Dievu ir sakārtotas pašuzupurēšanās un atsacīšanās dēļ, lielu kolekšu un piepūli prasošu kalpošanu dēļ, tad viņš nekad neiegūs mieru un

neuzskatīs, ka ir izdarījis gana. Proti, kamēr vien cilvēks ieklausās bauslības un sirdsapziņas pārmetumos.

Bet Jānis šeit runā uz cilvēkiem, kuri pazīst un mīl Kristu un kuri zina, ka viņš ir viņu Pestītājs un Samierinātājs. Tālab Jānis var sacīt, ka to visu mēs varam zināt “no Gara, ko viņš mums ir devis”. Bez šaubām, viņš zina – var gadīties tā, ka mūsu sirdsapziņa “mūs apsūdz”. Proti, sirdī ir rakstīti bauslībā minētie baušļi, un to priekšā neviens nevar pastāvēt. Taču “Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds”. Viņš zina visu – arī to, ko nezina nemierīga sirdsapziņa. Viņa prātu mēs atrodam viņa pestīšanas plānā, viņa lielajā upurī, viņam atdodot savu vienīgo Dēlu mūsu labad. Jānis raksta, ka mīlestību “mēs esam iepazīnuši no tā”.

Ticot tam un dzīvojot tajā, mēs apzināmies arī to, ka “esam no nāves pārgājuši dzīvībā”. Izšķirošais nav tas, ka cilvēks var sacīt kā farizejs templī: “Es daru to un to, un to... Visu es esmu izdarījis.” Taču cilvēks var sacīt tāpat kā Pēteris: “Kungs, tu zini visu, tu zini, ka es tevi mīlu.”

Šis ir tavs bauslis, Tēvs, ka mums ir jātic uz tavu Dēlu un jāmīl citam citu. Nevienu no abiem mēs nespējam paveikt bez tavas palīdzības. Tad nu sūti mums savu labo Garu, kas mums māca ticēt un mīlēt. Mēs atdarām savu sirdi un lūdzam tevi, ka tu ļauj savai žēlastībai plūst pāri mūsu izkaltušajai zemei un ļauj tajā augt un zaļot visam, kas nāk no tevis. Ļauj mums pieņemt, lai mēs varētu dot. Svētī mūs, tā ka varam kļūt par svētību. Dāvā mums savu mīlestību, tā ka spējam mīlēt. Tava griba lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes, pie mums un caur mums. Āmen.

CETURTDIENA PĒC 11. SVĒTDIENAS PĒC TRĪSVIENĪBAS SVĒTKIEM

Lasījums (1Jņ 4:1–12)

Miļotie, neticiet katram garam, bet pārbaudiet, vai tie ir no Dieva, jo daudzi viltus pravieši ir izgājuši pasaulē. Tā pazīsiet Dieva Garu: katrs gars, kas apliecina Jēzu Kristu miesā nākušū, ir no Dieva. Un katrs gars, kas neapliecina Jēzu, nav no Dieva, bet tas ir antikrista gars, par ko jūs esat dzirdējuši, ka tas nāks, un tas jau tagad ir pasaulē. Bērniņi, jūs esat no Dieva un tos esat uzvarējuši, jo lielāks ir tas, kas jūsos, nekā tas, kas ir pasaulē. Tie ir no pasaules, tādēļ tie runā pasaulīgi, un pasaule viņos klausās. Mēs esam no Dieva, un, kas pazīst Dievu, tas dzird mūs, kas nav no Dieva, tas nedzird mūs. Tā mēs pazīstam patiesības garu un maldu garu.

Miļotie, mīlēsim cits citu, jo mīlestība ir no Dieva, un katrs, kas Dievu mīl, ir piedzimis no Dieva un Dievu pazīst. Kas nemīl, nepazīst Dievu, jo Dievs ir mīlestība. Tā ir atklājusies Dieva mīlestība mūsu vidū: Dievs savu vienpiedzimušo Dēlu ir sūtījis pasaulē, lai mēs dzīvotu caur viņu. Šī ir mīlestība – nevis mēs esam mīlējuši Dievu, bet viņš ir mīlējis mūs un sūtījis savu Dēlu – izlīgumu par mūsu grēkiem. Miļotie, ja Dievs mūs tā ir mīlējis, tad arī mums pienākas citam citu mīlēt. Dievu neviens nekad nav redzējis; ja mēs viens otru mīlam, Dievs paliek mūsos un viņa mīlestība mūsos ir pilnīga.

*“Tā ir atklājusies Dieva mīlestība mūsu vidū:
Dievs savu vienpiedzimušo Dēlu ir sūtījis pasaulē,
lai mēs dzīvotu caur viņu.” (1Jņ 4:9)*

“Tā ir atklājusies Dieva mīlestība,” saka Jānis. Uz to attiecas fakts, ka mēs, cilvēki, to nezinātu, ja vien Dievs mums nebūtu ļāvis to ieraudzīt. Citiem vārdiem sakot, paši no sevis mēs nezinām, kas ir mīlestība. Daudzi uzskata, ka viņi to zina. Kad viņi padzird, ka Dievs ir mīlestība un ka mīlestības bauslis ir pirmais visu baušļu starpā, tad viņi uzskata, ka zina, kas ir patiesa kristietība. Viņi var pat palabot savus kristiešu draugus un tiem pateikt, kādiem tiem patiesībā